

Nr 976

Av herr Nilsson i Tvärålund m. fl., om ersättning för skada vid viltolyckor i trafiken.

(Lika lydande med motion nr 825 i Första kammaren)

På grundval av en av domänverket och statens naturvårdsverk gjord utredning föreslår Kungl. Maj:t att statsbidragen till ersättning för person- och saksador uppkomna i trafikolyckor vållade av älg och rådjur avskaffas. Personskador i sådana sammanhang ersättes försäkringsvägen medan ersättning för saksador utges i viss utsträckning från älgskadefonderna i länen om skadan orsakats av älg. För att försäkringsskydd och åtgärder för att förebygga dessa olyckor skall kunna förbättras föreslår Kungl. Maj:t att statsbidrag i huvudsak enligt nuvarande grunder skall utgå under en övergångstid på tre år räknat från år 1969.

Även om antalet viltolyckor i förhållande till övriga trafikolyckor är relativt ringa har de ändå ökat mycket kraftigt på senare år. De drabbar huvudsakligen personbilar. Svårare personskador förekommer sällan. Vagnskadorna blir däremot ofta betydande och innebär i åtskilliga fall totalhaveri. Det är därför en angelägen uppgift för samhället att vidta förebyggande åtgärder mot viltolyckor i trafiken.

På senare år har särskilt i de nordligare norrlandslänen trafikolyckor vållade av ren blivit vanliga med i vissa fall betydande materiella skador. Inom mycket stora områden utanför fjällregionerna är strövrenar en stor trafikfara hela året. Trafikskador vållade av ren kan i stort sett jämföras med sådana orsakade av rådjur, som förekommer företrädesvis längre söderut i landet, men även med älg. Det föreliggande utredningsförslaget har inte beaktat detta förhållande. I redogörelsen för utredningen i statsverkspropositionen uttalas följande: »Sammanstötningar förekommer ofta mellan motorfordon och rådjur, varvid betydande skador uppstår. I dessa fall är den skadelidande helt hänvisad till försäkringsskydd eller vagnskadegaranti för att få ersättning. Det synes inte böra komma i fråga att utvidga bidragen även till övriga viltskador.» Enligt ämbetsverken är det svårt att motivera varför dessa ersättningar skall finansieras genom att utnyttja avgifter på jakten och dess utövare. Det nuvarande bidragssystemet framstår sålunda ur flera synpunkter som inkonsekvent och är administrativt betungande.

Att lösa ersättningsfrågan för trafikskador med vilt försäkringsvägen

förefaller inte helt tillfredsställande. Såsom framhålles av länsstyrelsen i Norrbotten har många bilägare vagnar som inköpts begagnade och för vilka vagnskadegaranti inte gäller. I denna grupp finns de ekonomiskt sämst ställda bilägarna, för vilka en vagnskadeersättning utgör en väsentlig kostnad. Till denna kategori hör ofta t. ex. skogsarbetare, som måste färdas på vägar där risken för att stöta samman med älg och ren är stor.

Ur olika synpunkter synes det logiskt att ersättning för viltskador utgår ur de medel som inflyter genom beskattning av motortrafiken. Ett av skälen härför är att nämnda medel har anlåtats för försök med viltspelar och för t. ex. viltstängsel. Enligt denna lösning borde skyddet mot viltskador bli mera allmänt och rättvist och inte behöva begränsa sig till vissa kategorier av skador. För bilägaren är det ointressant vilket vilt som orsakat skadan. Det är skadans omfattning som har betydelse. Vidare vore ett direkt samband etablerat mellan åtgärder mot viltskador och ersättning för dem.

Även med goda förebyggande åtgärder torde inte viltolyckor helt kunna undvikas. Huruvida tillfredsställande försäkringsformer utanför samhällets medverkan kan åstadkommas är ännu för tidigt att uttala sig om. Om det inte blir obligatoriskt i detta avseende torde inte bristerna i försäkrings-systemet kunna undvikas. Under övergångstiden bör trafiksäkerhetsverket få i uppdrag att utreda och medverka till att sådana ersättningsformer mot viltskador av olika slag tillskapas att trafikanter i stort sett hålles skadeslösa.

Med stöd av vad som anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om att åt statens trafiksäkerhetsverk må uppdragas att utreda former för ett trafikskadeskydd, som i stort sett kan hålla trafikanter ekonomiskt skadeslösa vid viltolyckor i trafiken, i enlighet med i motionen angivna riktlinjer.

Stockholm den 28 januari 1969

Jan-Ivan Nilsson (cp)

i Tvärålund

Sigvard Larsson (fp)

i Umeå

Sven Ekström (s)

John Eriksson (cp)

i Bäckmora

Tore Nilsson (m)

i Agnäs